

СЛУЧКАТА СЪ ТРОПАНЧА
САМУНКОВЪ

По-добре щеше да бжде за Тропанча Самунковъ, както бѣше тръгналъ да си върви, да не бѣше се отбивалъ отъ пътя си. Че билъ миналъ, да речемъ, нѣкой си Копривко Бодлокожевъ, съ кривнатия каскетъ и вирнатото носле. Нищо, нека си мнава. Копривко си отива по работата, бърза, и презъ ума му не минава, кривнатъ ли е каскетътъ му, или не е. Пъкъ че вири нослето си — вири го. Такъвъ се е родилъ. Той може да се е родилъ такъвъ, ала защо си е върналъ тъй каскета надъ лѣвото ухо? Кого иска

да уплаши? Да не мисли, че като донесе единъ пжтъ, на пролѣтъ, въ училище гължба и шарената сойка, кой знай какво чудо е направилъ? Гължба и шерената сойка може да му ги е далъ Стою Пилешарътъ, онзи куциквиятъ ловець, съ високитѣ ботуши. Той живѣе до тѣхъ. Видѣлъ го е случайно. Копривко му се е помолилъ: „Дай ми, чичо Стою, гължба и шарената сойка, че ми трѣбватъ“. — „На, взе ми ги“, — му е рекълъ Стою“ — и туй то! Не ги е уловилъ самичъкъ. А пъкъ отъ тогава, не може да се излѣзе насреща му. Кажешъ една дума, той ти каже две. Речешъ да го попиташъ нѣщо, извие ти грѣбъ и не те дори

